

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Obrana životního prostředí, občanské sdružení**, se sídlem Pražského 28, Praha 5, zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: **Holešovický Trojúhelník, a. s.**, se sídlem Prokopova 118/20, Praha 3, zast. JUDr. Richardem Čičkem, advokátem, se sídlem Milady Horákové 533/28, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 12. 2008, č. j. 11 Ca 305/2006 – 59, o návrhu osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Návrh osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá.**

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 31. 12. 2008, č. j. 11 Ca 305/2006 – 59, (dále jen „napadený rozsudek“) a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. V rámci své kasační stížnosti stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť má za to, že v uvedené věci se jedná o specifickou právní kauzu, přičemž vykonatelnost napadeného rozhodnutí může účastníkovi řízení způsobit významnou majetkovou újmu na jeho právech za situace, kdy předmětem projednávané stavby je objekt za několik stovek milionů korun českých. Odklad vykonatelnosti je podle stěžovatele navíc důvodný i s ohledem na případné shledání nezákonnosti napadeného rozsudku Nejvyšším správním soudem.

Napadeným rozsudkem městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2006, č. j. S-MHMP 178887/2006/OST/Fr, jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7, odboru rozvoje a územního rozhodování, ze dne 8. 3. 2006, zn. OUR-71/05/04237-ob. 99/Mal, ze dne 8. 3. 2006. Tímto rozhodnutím ÚMČ Praha 7 rozhodl o umístění stavby „Víceúčelový objekt Letenský Trojúhelník“, a to na pozemcích č.p.1549/1, 1549/2 1549/62236/1 a 2242, v k. ú. Holešovice tak, jak je zakreslen v ověřené dokumentaci, s tím, že pro umístění a projektovou přípravu stavby bylo stanoveno 25 podmínek. Městský soud dle odůvodnění napadeného rozsudku zrušil napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodů vad řízení, které spočívaly v tom, že stavební úřad v rámci územního řízení nedal podnět k vydání

stanoviska orgánu přírody a krajiny, zda umístěvaná stavba může snížit nebo změnit krajinný ráz, dále proto, že podkladové rozhodnutí orgánu státní památkové péče ze dne 28. 4. 2005, č. j. MHMP 25342/2005/Stj, se nepromítlo do rozhodnutí o umístění stavby, a konečně také proto, že žalovaný zkrátil procesní práva žalobce ve správním řízení, když se nevypořádal s jeho námitkami stran dopravní problematiky, parkování a hlukové zátěže, jakož i nedostatky dokumentace předložené stavebníkem.

Podle ustanovení § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. se užije v případě rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti přiměřeně.

Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. upravuje podmínky pro přiznání odkladného účinku. Těmito podmínkami jsou zejména existence nenahraditelné újmy, která by vznikla stěžovateli v důsledku výkonu nebo jiných právních následků rozhodnutí, a dále podmínka, že se přiznání odkladného účinku nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto vážil, zda mohlo napadeným rozsudkem dojít ke vzniku nenahraditelné újmy stěžovateli, a zejména také, zda by případné přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s veřejným zájmem a nedotklo se nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob. Úvodem svého hodnocení považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze v něm předjímat rozhodnutí o věci samé. Nelze tedy opřít rozhodnutí o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti pouze o to, zda soud kasační stížnosti vyhoví či ji zamítne a zda v konečném důsledku takového rozhodnutí bude mít stěžovatel povinnost činit či naopak rušit blíže nespecifikované právní úkony (viz k tomu usnesení zdejšího soudu ze dne 15. 12. 2006, č. j. 8 As 52/2006 – 69, přístupné na www.nssoud.cz). V posuzované věci se jedná o situaci, kdy v současné době právně neexistuje pravomocné rozhodnutí o umístění stavby multifunkčního komplexu „Holešovický trojúhelník“, neboť městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení. To znamená, že bez ohledu na probíhající řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti tomuto rozhodnutí má pokračovat dále územní řízení před stavebním úřadem ÚMČ Praha 7, v němž mají být uvedené vady řízení odstraněny. Teprve po vydání nového rozhodnutí o umístění stavby bude moci stavebník požádat o vydání stavebního povolení. Stěžovatel poukázal ve své žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti na to, že se jedná o situaci, kdy předmětem plánované stavby je objekt za stovky miliónů korun českých, v čemž spatřuje vznik nenahraditelné újmy.

Nejvyšší správní soud se s názorem stěžovatele neztotožnil, a to z následujících důvodů. Napadeným rozsudkem byla věc pravomocně „vrácena“ zpět do fáze řízení před vydáním rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti prvoinstančnímu územnímu rozhodnutí vydanému ÚMČ Praha 7. Důsledek právní moci a vykonatelnosti napadeného rozsudku tkví tedy v tom, že stěžovatel v současné době nemůže úspěšně dosáhnout vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu, neboť prvoinstanční rozhodnutí ÚMČ Praha 7 o umístění této stavby není v důsledku pokračujícího odvolacího řízení pravomocné. Zde je zapotřebí připomenout základní smysl a účel územního řízení, jímž podle předchozí právní úpravy (§ 39 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, účinném do 31. 12. 2006) bylo vymezení území pro navrhovaný účel a stanovení podmínek k ochraně veřejných zájmů v území, konkrétně zejména zabezpečení souladu s cíli a záměry územního plánování, včetně architektonických a urbanistických hodnot v území, věcnou a časovou koordinaci jednotlivých staveb a jiných opatření v území, požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí.

Územní řízení je tak klíčovým mechanismem ochrany veřejného zájmu při realizaci staveb a jiné činnosti v území, přičemž jeho úloha byla novým stavebním zákonem č. 183/2006 Sb., účinným od 1. 1. 2007, ještě více posílena. Byly-li tedy shledány napadeným rozsudkem městského soudu v průběhu územního řízení určité nedostatky, a to nejen v odůvodnění rozhodnutí, ale i ve vztahu k podkladovým stanoviskům dotčených orgánů, bylo by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v rozporu s veřejným zájmem na zajištění komplexního souladu plánované stavby s požadavky vymezenými veřejnoprávními předpisy. Jen na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že tato myšlenka byla v předchozí právní úpravě, podle níž byla rozhodována i posuzovaná věc, vyjádřena v rovině úpravy územního řízení v ustanovení § 42 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., které neumožňovalo u odvolání proti územnímu rozhodnutí vyloučit odkladný účinek. Veřejný zájem na souladu plánované stavby či jiného zásahu do území byl tedy chráněn ve správním řízení suspenzivním účinkem odvolání až do vydání pravomocného rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k názoru, že v posuzované věci by bylo přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v rozporu s veřejným zájmem, neboť by umožnilo stěžovateli na základě rozhodnutí žalovaného požádat o vydání stavebního povolení.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že ani samotný argument vznikem nenahraditelné újmy stěžovateli není relevantní, neboť stěžovatel bude mít možnost dosáhnout v pokračujícím řízení vydání nového územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby. K tomu Nejvyšší správní soud ještě podpůrně poukazuje na předchozí judikaturu správních soudů, která dospěla k názoru, že povaha rozhodnutí o umístění stavby vylučuje obecně možnost přivodit újmu předpokládanou ustanovením § 73 odst. 2 s. ř. s., tj. újmu, kterou by bylo lze kvalifikovat jako nenahraditelnou, neboť toto rozhodnutí ještě nezakládá potenciálnímu stavebníkovi subjektivní právo stavět. Oprávnění stavebníka uskutečnit konkrétní stavbu (příp. změnu stavby) na konkrétním místě a za určitých podmínek je zřízeno až pravomocným stavebním povolením vydaným podle § 66 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11. 2004, č. j. 57 Ca 14/2004 - 40, publikovaný pod č. 455/2005 Sb. NSS). Újma způsobená stěžovateli v důsledku právní moci a vykonatelnosti napadeného rozsudku tedy nemá charakter újmy nezhojitelné či nenahraditelné.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti stěžovatele nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu